

pellationer, som D. K. i Aar stiller ved Valget til Folketinget.

Med Hensyn til at skaffe Interpellanter lød Beretningen gunstig fra de fleste Steder, men mindre gunstig fra andre, dog syntes man gennemgaaende at have frisk Mod til at gaa i Lag med dette Arbejde.

Dernæst drøftede man, paa hvilken Maade Kredsen bedst kunde gøre deres Indflydelse gældende overfor de politiske Partier. Et Spørgsmaal, der ogsaa gav Anledning til en interessant Udveksling af Erfaringer om, hvordan man allerede med Held har gjort sig respekteret flere Steder overfor de almægtige politiske Partier.

Under dette Spørgsmaal rejste Hulda Pedersen, Aarhus, det interessante Spørgsmaal om „Kvinderne og Landstingsvalget“, der som bekendt gav Anledning til Indkaldelse af et ekstraordinært Landsmøde i Fredericia den 17. Februar.

Endelig drøftedes Spørgsmaalet om, hvorvidt Bladet kunde være tilgængeligt for en Diskussion om andre Spørgsmaal end rent kvindesaglige. — Med Bladets nuværende Rammer og uden Udsigt til økonomiske Midler, saa det kan udvides, mente man i det Store og Hele ikke, at det lod sig gøre at drage flere Felter ind under Bladet.

Mødet holdt Frokstpauze i „Kvindernes Køkken“, der med vanlig Elskværdighed og Dygtighed havde arrangeret en fælles Frokst, der gjorde umaadelig Lykke baade ved Tillavning og Anretning. Det er fornøjeligt, at, naar D. K.s Formænd kommer til Møde i Hovedstaden, man da har et Sted at byde dem, hvor de under disse Dyrstider kan blive betjent saa billigt og godt som Tilfældet var i „Kvindernes Køkken“.

Paa Grund af de ekstraordinære Forhold havde man ikke om Aftenen arrangeret hverken Møde eller Kaffe-sammenkomst. Hver Deltager disponerede over sin Aften. Tilbage paa Grundtvigs Hus blev dog en lille Flok paa 12, som drøftede Dagens Indhold ved et fornøjeligt Kaffe bord.

Krig og Kvindearbejde.

En kgl. Kundgørelse fra 1808.

—o—

Ogsaa under Verdenskrigen i 1808 havde man — ganske som nu — Øjnene aabne for at udnytte Kvindernes Arbejdskraft til det, der hidtil havde været Mandsarbejde. —

Følgende Kundgørelse fra Kong Frederik den 6. i det Aar, han blev Konge, taler tydeligt nok om dette nu saa aktuelle Spørgsmaal:

„Medens Fædrelandets Forsvar kalder de vaabendygtige Landboere af Mandkønnet fra deres Hjemstavn og sædvanlige Jordbrugsarbejde, er det af største Vigtighed for det almene, at Kvindekønnet fordobler sin Flid og med overordentlig Anstrengelse deltager i Markarbejdet.

Man kan vente saadan Anstrengelse af Hustruen, der er omhyggelig for sin Mands Velfærd, af Moderen, der stræber for sine Børns bedste, og af Datteren, der føler sine Pligter; men man bør og vente, at Fædrelandets Røst vil kunne fremkalde den almindelige Pligtfølelse hos alle, der ej umiddelbart kan værne om Fædrelandet, at de i det mindste middelbart vil stræbe efter at bidrage til dets Forsvar og Frelse.

Kvindekønnet paa Landet har det fornemmelig i sin Magt at yde Fædrelandet en væsentlig Bistand under nærværende Omstændigheder ved saa længe dets Sønner staar væbnede imod Fjenden, at besørge det Arbejde, der skal tilvejebringe Brød og Føde.

Vi vil derfor aller naadigst, at samtlige af Os anordnede Øvrigheds-personer, saa vel som Vore civile og gejstlige Embedsmænd, hver i sin Kreds skal søge at opmuntre Fruentimmerne til virksom Deltagelse i det Jordbrugsarbejde, som efter indført Sædvane ellers plejer at udføres af Mandfolkene, og for at give saadan Opmuntring des mere Indflydelse, vil-le Vi derhos have bemeldte Øvrigheds-personer og Embedsmænd, be-myndigede til gennem Vort danske Kancelli at indberette os Navnene paa de Landbofruentimmer i deres Embedskreds, som særdeles maatte ud-mærke sig ved Flid og Anstrengelse i Markarbejde, hvilket Vi aller naadigst vil anse med fortjent hædrende Udmærkelse.“

Moderretten.

—o—

Som Deltagerne i D. K.s Formandsmøde vil mindes, førtes der paa Grundlag af Interpellation Nr. 12 paa Mødet en interessant Forhandling om Voldgiftskendelse i Stridigheder mellem Forældre om de fælles ægtefødte Børn.

Der har senere været rettet den Forespørgsel til os, om „andre Capaciteter“ end D. K. herhjemme havde udtalt sig for Ønskeligheden af en Voldgift i saadanne Tilfælde.

Hertil maa vi først bemærke, at Prof. ved vort Universitet *Munch-Petersen* sad i det Udvalg, der formede D. K.s Forslag. Endvidere nævner Professor v. vort Universitet *Viggo Bentzon*, der, ligesom Prof. *Munch-Petersen*, er kendt som en varm Tilhænger af Kvindernes Krav, Voldgiftsløsningen i sin „*Familieret*“ (1910, der findes en senere Udgave 1916), som vi imidlertid ikke har ved Haanden.

Forf. gør opmærksom paa følgende Højesteretsdom af 1910:

En Ægtemand havde med Hustruens Vilje efterhaanden fjernet alle Børnene, hvoraf den yngste var en femaarig Pige, fra Hjemmet, havde anbragt dem i Pleje hos fremmede og holdt Opholdsstedet skjult for hende. Hun søgte forgæves at faa det yngste Barn udleveret ved Fogden fra Plejefaderen. Højesteret stadfæstede Fogdens Nægtelse, tilføgende: „idet den Omstændighed, at Indstævnte har holdt skjult for Ap-pellantinden, hvor han havde anbragt det i Sagen ommeldte Barn, og sørt at afholde hende fra Samkvem med dette, ej heller kan medføre Berettigelse for hende til at kuldkaste den af ham med Hensyn til Barnet truffene Disposition.“

Derefter tilføjer Professoren:

„... Manden havde paastaet, at „Børnenes Opdragelse i høj Grad blev forømt fra hans Hustrus Side“. Hvis Dommen havde indlådt sig paa en Prøvelse af denne Paastand og fundet den begrundet, vilde Dommens konkrete Retfærdighed have været godtgjort, uden at Mandens diskretionære Ret over Børnene havde maattet anerkendes, hvilket netop er det, der gaar Moderens naturlige Ret altfor nær.

Det er almindelig europæisk Ret, at Manden har den overvejende For-

